

over de omstandigheid van zijn niet-vaderschap, biedt deze daadwerkelijke mogelijkheid niet.

Het wordt niet aangetoond dat het belang van het kind wordt gediend door de huidige regeling waarbij de echtgenoot zijn vaderschap niet langer dan één jaar na de geboorte of na de kennisname ervan kan betwisten, met als gevolg dat hij tegen zijn wil in de juridische vader blijft van het kind. Verwerende partij sub 2 beweert ook niet dat de belangen van het kind in kwestie worden geschonden door de vordering van eisende partij.

De rechtbank is van oordeel dat art. 332, vierde lid, B.W. in strijd is met art. 8 E.V.R.M. en dat de rechtsvordering van eisende partij toelaatbaar en gegrond is.

Eisende partij vordert de voorlopige tenuitvoerlegging van huidig vonnis.

De voorlopige tenuitvoerlegging is een uitzondering op het principe van de schorsende werking van het hoger beroep. De rechtbank is van oordeel dat wanneer het vonnis inwerkt op de staat van personen de vordering tot voorlopige tenuitvoerlegging niet kan worden toegekend, zeker wanneer zij, zoals in onderhavige zaak, niet gemotiveerd wordt.

5. De uitspraak

...

Om alle bovenstaande redenen verklaart de rechtbank de vordering van eisende partij toelaatbaar en gegrond.

De rechtbank zegt voor recht dat F.J.H. niet de vader is van het kind N.H., geboren te R. op 24 oktober 1996 (...).

De rechtbank zegt voor recht dat dit kind niet tot de familie van F.J.H. behoort en diens naam niet mag dragen.

...

NOOT – Zie hiervoren in dit nummer Rb. Leuven 12 december 2005, met noot T. Wuyts.

Politierichtbank te Brugge
3e Kamer – 10 december 2003

Rechter: de h. Sierens

Advocaten: de hh. De Roeck, Brondel, Martens en Spriet

1. Onrechtmatige daad – Aansprakelijkheid – Eigen gedraging – Motorfiets – Plots remmen voor overstekende hond – 2. Verzekering – Aansprakelijkheidsverzekering – Kosten en ereloon van advocaat van verzekerde – Geen belangenconflict – Vergoedingsplicht

1. Een motorfietser begaat geen fout wanneer hij plots remt voor een hond die onverwacht en onvoorzienbaar de straat oversteeft, als zijn reactie niet overtrokken of ongepast is, maar overeenstemt met de reactie die iedere normaal voorzichtige bestuurder in dezelfde omstandigheden zou hebben gehad.

2. Wanneer het ingeroepen belangenconflict tussen de verzekeraar en de verzekerde niet eens bestaat, kan de vrijwillig tussenkomende aansprakelijkheidsverzekeraar zich niet onttrekken aan de wettelijke plicht om overeenkomstig art. 82 Wet Landverzekeringsovereenkomst de verdedigingskosten van zijn verzekerde ten laste te nemen, in zoverre deze niet onredelijk zijn.

S. t/ L., C. en B.V.

II. Ten gronde

1. Wat de hoofdvordering van eiser betreft

1.1. Voor wat de feitelijke uiteenzetting en de grondslagen van de vordering van eiser betreft, kan *brevitatis causa* worden verwezen naar het tussenvonnis van 14 mei 2003.

Daarin werd reeds geoordeeld dat, wat ook de bevestigingen en verdachtmakingen van de vrijwillig tussenkomende partij mogen zijn, er wel degelijk een valpartij is geweest van eiser met zijn motorfiets, met schade aan kledij en motorfiets tot gevolg. Daarbij werd verwezen naar de getuigen D.J. en B.R. Vooral de verklaring van D. was doorslaggevend, omdat hij verklaarde dat hij de motorfiets zag schuiven en dat hij een hond bemerkte.

De rechtbank achtte het niettemin toch nog raadzaam de betrokken partijen in persoon te laten verschijnen, vooral om hun geloofwaardigheid met betrekking tot de voorgewende feiten te onderzoeken en te beoordelen.

Tijdens het persoonlijk verhoor heeft eiser, consequent met zijn vorige versies, verklaard dat hij met zijn motorfiets is gevallen omdat hij in een reflex heeft geremd voor de hond van verweerders, die plots de baan kwam opgelopen. Volkomen waarheidsgetrouw verklaarde verweerster dat zij het ongeval zelf niet heeft gezien, maar bevestigde zij de aanwezigheid van haar hond op de straat. Zij verklaarde letterlijk: «Het feit dat de hond de straat overstak is eigenlijk het gevolg van het feit dat de garage openstond en de drie motorrijders wegrepen. Het was even een moment van onoplettendheid, want normaal loopt de hond niet weg, maar de garage stond open en zo is hij de straat opgelopen».

Alle verdachtmakingen van de autodeskundigen M. en A. ten spijt, is de rechtbank, na het verhoor van eiser en verweerster, van oordeel dat de feiten zich wel de-

gelijk hebben voorgedaan zoals deze steeds door eiser werden aangevoerd. Het is niet omdat er van het directe ongevalsgebeuren geen getuigen waren, dat het verhaal van eiser *a priori* ongeloofwaardig zou zijn, ja zelfs bedrieglijk en frauduleus, zoals de vrijwillig tussenkomende partij nog steeds meent te kunnen voorhouden. Eiser kwam voor de rechtbank zeer geloofwaardig, discreet en betrouwbaar over, en niets laat toe te twifelen aan de oprechtheid van zijn verklaringen.

Het ongevalsgebeuren is op zichzelf toch ook niet zo uitzonderlijk. Dikwijls gebeurt het dat fietsers of bromfietzers ten val komen wanneer zij moeten remmen voor een onvoorzienbare hindernis, zelfs wanneer hun snelheid vrij laag is. Eiser verklaarde dat hij met zijn motorfiets nog aan het optrekken was. Hij voerde een geschatte snelheid van 40 km per uur. Bij het plotse remmen sloeg zijn voorwiel onderuit, waardoor hij ten val kwam. Zijn motorfiets gleed verder op de rechterzijde, met schade tot gevolg.

De insinuaties van M. en A., dat de schade niet afkomstig kan zijn van deze slippartij, kunnen niet worden gevolgd. Wanneer een zware motorfiets op de zijflank terecht komt, is het niet abnormaal dat de radiator stuk is, de voetsteun geplooid is, het knipperlicht stuk is, de hendel van de rem geplooid is en een windkapje beschadigd is. Deze schadeposten zijn trouwens allemaal terug te vinden in de herstellingsfactuur die wordt voorgelegd door de raadsman van eiser.

Eiser kwam ten val ingevolge een noodremming wegens de plotse aanwezigheid van de hond van verweerders op de rijbaan (een cocker spaniel van 30 à 40 cm hoog). Niets wijst erop dat de noodreactie van eiser overtrokken of ongepast zou geweest zijn. Zonder remmen was hij mogelijks tegen of over de hond gereden, met eventueel nog ergere gevolgen. Een onvermijdelijk uitwijkmanoeuvre, dat overeenstemt met de reactie die iedere normaal voorzichtige bestuurder in dezelfde omstandigheden zou hebben gehad, kan bezwaarlijk foutief worden genoemd, zelfs indien achteraf en uit grondig onderzoek eventueel zou kunnen blijken dat de aard en de hevigheid van de reactie niet optimaal zouden zijn geweest (Brussel 22 juni 1987, *Verkeersrecht*, 88/66; Rb. Antwerpen, 25 november 1987, *Verkeersrecht* 1988, 190, met noot Brewaeyts, E.; Vandenberghe e.a., «Aansprakelijkheid uit onrechtmatige daad. Overzicht van rechtspraak», *T.P.R.*, 1995, p. 1276). De betrokkene kan achteraf niet worden verweten niet de juiste beslissing te hebben genomen alsof hij de tijd had om zijn beslissing wel en goed te overwegen, wat zou inhouden dat hij niet met een onvoorzienbare hindernis werd geconfronteerd.

Het plots remmen voor een overstekende hond is geen fout, omdat de reactie is ingegeven door het onverwacht en onvoorzienbaar opdagen van de hond.

In die omstandigheden is er geen sprake van roekeloos remmen.

Verweerders zijn onmiskenbaar, als eigenaars van het dier, aansprakelijk voor de schade die het dier heeft veroorzaakt (art. 1385 B.W.). Eigenaars en bewaarders van een hond moeten ervoor zorgen dat die hond te allen tijde verhinderd wordt dat hij de straat oploopt en daar een gevaarssituatie creëert.

...

2. Wat de tussenvordering van eiser betreft

Pas in laatste conclusie na tussenvonnis en persoonlijke verschijning heeft eiser ook zijn vordering ingesteld tegen de vrijwillig tussenkomende partij.

De vrijwillig tussenkomende partij is de gezins-aansprakelijkheidsverzekeraar van verweerders en is tot tussenkost gehouden. Hierboven werd reeds aange-toond dat van verzekeringsfraude geen sprake kan zijn en niets verzekeringstussenkost in de weg staat.

Het gevolg is dat verweerders en de vrijwillig tussenkostende partij *in solidum* gehouden zijn tot het betalen van de schadevergoeding, zij het dat er ten aanzien van de vrijwillig tussenkostende partij een vrijstelling dient te worden in acht genomen van een geïndexeerd bedrag van (5.000 fr.) 123,95 euro, zoals bepaald in art. 5 van het K.B. van 12 januari 1984 tot vaststelling van de minimumgarantievoorwaarden van de verzekeringsovereenkomsten tot dekking van de burgerlijke aansprakelijkheid buiten overeenkomst met betrekking tot het privéleven.

...

4. Wat de tussenvordering van verweerders tegen de vrijwillig tussenkostende partij betreft

4.1. Vrijwaringsvordering

De vrijwillig tussenkostende partij is de gezins-aansprakelijkheidsverzekeraar van verweerders en dient de schadevergoeding ten laste te nemen (met uitzondering van de vrijstelling). De vordering van verweerders in vrijwaring tegen de vrijwillig tussenkostende partij is dan ook gegrond.

4.2. Vordering tot betaling van kosten en honoraria van de advocaat van verweerders

In zoverre verweerders hun vordering zouden baseren op een «polis rechtsbijstand», gaat die vordering in elk geval niet op voorzover ze wordt ingesteld tegen de vrijwillig tussenkostende partij. Laatstgenoemde is de aansprakelijkheidsverzekeraar van verweerders in de zin van art. 77 tot 89 Wet Landverzekeringsovereenkomst, en is geen rechtsbijstandsverzekeraar in de zin

van art. 90 tot 93 van dezelfde wet. Verweerders bewijzen niet dat zij een polis rechtsbijstand zouden hebben gesloten bij de vrijwillig tussenkomende partij. Indien er al een polis rechtsbijstand zou bestaan, dan zou die moeten zijn gesloten bij P. waarvoor de vrijwillig tussenkomende partij blijkbaar als mandataris optreedt. Maar het is aan verweerders om een dergelijke ondertekende polis voor te leggen, omdat zij er zich op willen beroepen.

Maar in zoverre verweerders hun vordering baseren op art. 82, derde lid, Wet Landverzekeringsovereenkomst, is hun vordering wel gegrond tegen de vrijwillig tussenkomende partij. Deze bepaling luidt: «De verzekeraar betaalt, zelfs boven de dekkingsgrenzen, de kosten betreffende burgerlijke rechtsvorderingen, alsook de honoraria van de advocaten en de deskundigen, maar alleen in zover die kosten door hem of met zijn toestemming zijn gemaakt of, in geval van belangenconflict dat niet te wijten is aan de verzekerde, voorzover die kosten niet onredelijk zijn gemaakt».

Normaal is het zo dat de verzekeraar burgerlijke aansprakelijkheid in het raam van zijn dekkingsplicht, zoals deze wordt omschreven in art. 77, zich achter zijn verzekerde stelt binnen de grenzen van de dekking (art. 79, eerste lid, Wet Landverzekeringsovereenkomst) en de leiding van het geschil neemt. Vallen de belangen van de verzekeraar en de verzekerde samen, dan heeft de verzekeraar het recht om ten aanzien van de burgerrechtelijke belangen, in plaats van de verzekerde, de vordering van de benadeelde te bestrijden. Hij kan deze laatste vergoeden indien daartoe grond bestaat (art. 79, tweede lid, Wet Landverzekeringsovereenkomst).

Komt het tot een geschil tussen de benadeelde en de verzekeraar en/of verzekerde, wiens belangen gelijklopend zijn, dan neemt de verzekeraar burgerlijke aansprakelijkheid doorgaans de leiding van het geding op zich, en betaalt hij niet alleen de schadevergoeding aan de benadeelde (art. 82, eerste lid, Wet Landverzekeringsovereenkomst), maar ook de interesten (art. 82, tweede lid, Wet Landverzekeringsovereenkomst), en de gerechtskosten alsook de honoraria en de kosten van de advocaten en deskundigen, maar alleen in zover die kosten door hem of met zijn toe-

stemming zijn gemaakt (art. 82, derde lid, Wet Landverzekeringsovereenkomst). Het gaat uiteraard wel degelijk over de honoraria en de kosten van de eigen advocaat van de verzekeraar/verzekerde, niet over de honoraria en de kosten van de advocaat van de benadeelde. Er is vereist dat de kosten door de verzekeraar zelf zijn gemaakt ter uitvoering van zijn recht van leiding van het geschil of dat dezelfde kosten met de toestemming van de verzekeraar worden gemaakt (Schuermans, L., *Grondslagen van het Belgisch verzekeringsrecht*, Antwerpen, Intersentia, 2001, p. 335, nr. 506). Binnen de aansprakelijkheidsverzekering is er dus een wettelijk onderdeel «rechtsbijstand» voorzien voor de verzekerde.

Zelfs in geval van een belangenconflict tussen verzekerde en verzekeraar, betaalt de verzekeraar de kosten en honoraria van de advocaten en deskundigen, voorzover die kosten niet onredelijk zijn gemaakt, en op voorwaarde dat het belangenconflict niet te wijten is aan de verzekerde (art. 82, derde lid, Wet Landverzekeringsovereenkomst). Met andere woorden, wanneer de verzekerde geen schuld heeft aan het voorgewende belangenconflict, dient de aansprakelijkheidsverzekeraar de kosten en honoraria van de advocaat van de verzekerde ten laste nemen (Ponet, Rubens en Verhees, *De Landverzekeringsovereenkomst*, Antwerpen, Kluwer, 1993, p. 347, nr. 1061).

In casu blijkt het ingeroepen belangenconflict zelfs niet eens te bestaan, laat staan dat het te wijten zou zijn aan verweerders. In deze omstandigheden kan de vrijwillig tussenkomende partij zich niet onttrekken aan haar wettelijke plicht om de verdedigingskosten van haar verzekerde ten laste te nemen, in de mate natuurlijk dat zij niet onredelijk zijn (Fontaine, M., *Droit des Assurances*, Brussel, Larcier, 1996, p. 318, nr. 640). Dit laatste kan nu niet worden beoordeeld, omdat de rechtbank nog geen zicht heeft op de eigenlijke afrekening van de kosten en honoraria.

En omdat niet kan worden nagegaan of verweerders reeds daadwerkelijk kosten en honoraria hebben betaald, en zo ja, voor welke bedragen, kan *hic et nunc* alleen een provisie worden toegekend, beperkt tot 1 euro.

...